

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Du est allene, store Gud!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Du est allene, store Gud!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid68875.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 152.

 Mel. Alleneste Gud i himmerig.

 Du est allene, store Gud!
Al priis og ære værdig,
Man skulde gribe dine bud
Som guld og sølv saa færdig,
Man skulde glædes ved dit ord
Som hungrig mave til sit bord,
Og frygte for din vrede.

 2. Men see vi os i verden om
Fra een til anden ende,
O Gud! hvad er hun blind og dum
Til dine ord at kiende,
Man seer din straf og dommedag
Kun an som en fortiet sag,
Der af sig selv maa falde.

 3. Af daarlighed er sielen fuld,
Og følger sine lyster,

* * * * 65

 I saadan stand det arme muld
Sig dog mod himlen bryster,
At frygte Gud, at faae ham kier,
Det agtes ey den møye værd,
Unødigt og umueligt.

 4. Man legger sig i synden ned,
Og vil dem nogen vække,
Da gribe de Guds kierlighed
Til deres synders dække,
Man velter sig i synden om,
Og siger: Gud er mild og from,
Og saa er det til ende.

 5. De kaste Gud af siel og sind,
Dog skal hand sielen favne,
De seyle stærk for satans vind,
Vil dog i himlen havne,
De træde naaden under fod,
Og pukke dog, at Gud er god,
Hand faaer dem vel at have.

 6. Og findes skjønt en trældoms frygt
I et og andet hierte,
Naar du med riset har forsøgt
Det kaade kiød at snerte,
Saa er det dog kun hyklerie,
At man, naar straffen er forbi,
Sig strax i verden glæder.

* * * 66

 7. O Gud! hvor lidt og intet kand
Jeg om din naade sige,
Den gandske jord er kun et grand
Og støv udi dit rige,
Retfærdighed dit konge-spiir,
Og hellighed din glands og ziir,
Din viisdom alting skuer.

✂ 8. Men det er kun en ringe sag
I folkes blinde tanker,
Man hører, lærer dag fra dag,
Og ingen kundskab sanker,
Man har vel ofte følt din haand,
At vilde løse sielens baand,
Og vil dig dog ey kiende.

✂ 9. Det er den beske syndens frugt
Og verdens gamle mode,
At vilde være udelukt
Fra Gud, sit største gode,
Man frygter ey, at Gud os seer,
Men midt i al sin ondskab leer
Paa dievle-viis og maade.

✂ 10. Nu er jo dog din frygt, o Gud,
Al viisdoms rod og kilde,
Som lærer os dit ord og bud,
Og naaden ey at spilde,

* * * 67

✂ Det første livets aande-fang,
Et lys paa al vor vey og gang,
At vi hos Christo blive.

✂ 11. Hun lærer os, hvorledes vi
Skal Gud i aanden tiene,
Foruden nogen hyklerie
Med ham det trolig mene,
Hun smykker sielen meer end skøn,
Og giver lyst og fryd til løn,
Ja riigdom uden ende.

✂ 12. Saa lad, o Gud, mit arme sind
Dog nyde denne gave,
Og plant din frygtes blomster ind
Udi mit hiertes have,
At hvad jeg gjør, og hvad der skeer,
Jeg alt paa dine øyne seer,
Din villie at fremme.

✂ 13. Lad dog din høye majestæt
Mig saadan frygt indjage,
At bedre hvad der er forseet,
Og intet foretage,
Som kunde synes dig imod,
Men vove ære, liv og blod
For det, som dig behager.

✂ 14. Vil andres høye gunst og pragt
Mig lokke eller skrekke,

* 68

✂ Saa lad din u-omskrænkte magt
Den frygt i mig opvække,
At jeg ad sure miner leer,
Og intet paa de søde seer,
Kun dig allene søger.

✂ 15. O lad mig, hvor jeg gaaer og staaer
Din frygt i hiertet bære,
Og al den deel min siel formaaer,
Dig elske, følge, ære,
At din natur og væsen maa

Mig som et speyl for øyne staae,
At efterfølge trolig.

✂ 16. Min gierning, ord og tanke lad
Kun al din ville følge,
Og ey for verdens gunst og had
Din naades virkning dølgge,
At sindet uforandret maa
Kun lige frem ad veyen gaae,
Som til Guds rige fører.

✂ 17. Ach lad mig altid aandens frugt
Fornemme og bevare,
Saa bliver satan udelukt
Af hiertet med sin snare,
At jeg er altid vel bered,
Naar Gud berammer tiid og sted
Fra denne jord at fare.

✂ 18. Saa faaer jeg altid meer og meer
Din naades lys at kiende,
Og hvordan du saa naadig seer
Mit levnets løb til ende,

* * * 69

✂ Lad synd og død og satans magt
Da komme, jeg er uforsagt,
Jeg staaer i HErrens naade.

✂ 19. Lad det saa vendes op og ned,
Jeg gaaer i naadens orden,
Og finder i Guds kierlighed
Et paradiis paa jorden.
Og HErrens frygt, som med mig gaaer,
Forsikrer altid, at jeg staaer
Hos Gud i naade, Amen!